

Títol: Subterfugis

Autor: Carlos Andrés Muñoz Gaviria

L'esmorzar a taula. Set menys deu, just per a arribar a la feina. Paperassa, alguna reclamació fora de to. Hores de pantalla i poca humanitat. Fitxar. Cruspir-se l'entrepà i la fanta de camí a l'escola anant per la canalla. Dues hores de parc. El cap al rebost, la compra ¿què faig? No es diu l'angoixa que dona pensar el sopar, equilibri de saludable i agradable. Cuinar mediant renyines infantils. Sopar, dents, pijama i conte. Normalitat. Rutina alleugerida només per l'amor. Nou anys enrere va deixar la seva terra, família, història cap al projecte d'altre món. En alforges només un somni, el llar. Anhel de futur. Difícil. La seva parella va fer un màster. Oportunitats pensava. Es va bolcar a assumir totes les labors de casa. Alliberar-li temps deia. Grau. Oposició, primer lloc i contracte d'interinitat per a dirigir un centre cívic. Felicitat, ple el pit d'orgull ¡ho ha aconseguit! La feina en altra ciutat va marcar els temps. Arribar tard. Cap de setmana aixecar-se a mig dia. Tot ja fet, compra, neteja, rentadores, menjar a taula. I va canviar. Sovint arribava rondinaire, sopar i fusionar-se amb el mòbil al sofà. Indiferència, també menyspreu. L'en altre temps d'eternes nits, panteixos i suors només a la memòria. Baralles. Tensió. Ansietat. Patia els divendres. Incertesa, ¿treballara? ¿arribarà d'hora? Així es va estendre a cada dia, reunió, feina extra. El "hola amor, que sigui un bon dia" eternament en vist. Tot entés al sortir al llum l'altra relació amb algú de Mèxic.